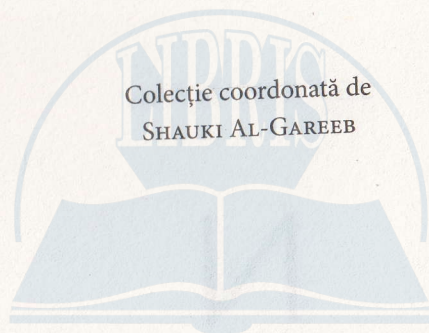

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

JEANNE RYAN

N

E

R

V

ADEVĂR SAU PROVOCARE

E

Traducere din limba engleză de Liviu Szöke

LEDA EDGE

prolog

A trebuit să aștepte patru zile, dar, într-o duminică, la patru dimineața, strada pe care se afla casa ei s-a golit în sfârșit de Observatori. Probabil că până și țicniții mai trebuie să meargă din când în când la culcare. I-ar fi prins bine și ei un pic de odihnă, dar, mai mult decât să doarmă, ea tânjea după libertate. Trecuse aproape o săptămână de când nu mai ieșise din casă.

Le scrise un bilet părinților ei, aruncă vreo câteva lucruri utile în mașină și plecă în viteză, uitându-se tot timpul în oglinda retrovizoare de-a lungul călătoriei de două ore până în Shenandoah. Ori de câte ori străbătuse acest traseu alături de familie avusese parte de jocuri, cântece, filmări făcute cu camera video, iar câteodată doar visase cu ochii deschiși, însă de data asta nu simțea decât o panică în continuă creștere.

Ignorând anii de antrenament alături de părinții ei, care o sfătuiseră mereu să ia legătura cu un ranger atunci când ajungea în parc, își lăsă mașina lângă cel mai îndepărtat indicator pe care îl putu găsi și o luă pe o cărare pe care frunzișul deja amenința să o acopere aproape cu totul. Înainte să se lase seara,

trebuia să-și găsească un loc în care să-și instaleze cortul. Deocamdată nu voia decât să se piardă în peisajul verde. Dacă ar putea să scape de Observatori măcar pentru o vreme, întinderea verde i-ar aduce cât de cât un sentiment de pace, cel puțin pentru încă vreo câteva zile.

Rucsacul îi atârna greu în spate în timp ce înainta cu greutate pe coasta stâncoasă, dând la o parte ferigi și udându-se de la picăturile răzlețe de rouă rămase pe frunze. Zgomotul puternic care se auzea dinspre vârf îi spunea că se apropie de o cascadă. Ar fi fost ceva nou, care să-i mai abată atenția de la îngrijorarea crescândă ce îi dominase gândurile în ultimele douăzeci și trei de zile. Al dracului joc.

Împinse într-o parte o creangă care atârna prea jos, însă nu făcu decât să-și verse în cap apă și să se acopere de frunze. Și ce dacă, oricum nu se afla nimeni prin preajmă care să vadă frunzele ce i se lipiseră de piele și de păr. Dar gândul la alți oameni îi aduse imediat în minte imagini obsedante și nedorite. Și temeri. Temeri care până azi rămăseseră la marginea conștiinței și care acum începeau să capete o consistență solidă, ce se materializa într-un zgomot de pași ușori care veneau din spatele ei.

Rămase nemișcată, în așteptare, rugându-se în gând ca zgomotul să fie doar în imaginația ei. Căci creierul o trădase de atâtea ori în ultima vreme. Oprește-te. Concentrează-te. Gândește.

Pașii se opriră pentru un moment, după care începură iar să se audă, din ce în ce mai rapid. Da, în spatele ei se afla cineva. Totul era real. Iar acum, ce era de făcut?

Să se ascundă după vreun tufiș și să-l lase pe cel care-o urmărea să meargă mai departe? Probabil că era un excursionist aflat în trecere, în căutarea unui loc în care să se simtă singur, izolat, la fel ca ea. Totuși, opțiunea cea mai bună era să se

ascundă. O luă la fugă în sus, pentru a mai lăsa ceva distanță între ea și urmăritor, și se ascunse între ramurile dese ale unui rododendron.

Pașii începură să se audă din ce în ce mai tare, greutatea lor sugerând că avea de-a face cu o persoană masivă. Oare asta să fie „repercusiunea” cu care o amenințaseră ticăloșii care conduceau jocul dacă nu se punea la dispoziția fanilor? Dar nu era posibil să se aștepte cineva ca ea să fie amabilă cu ticăloșii care o sunau la orice oră, cu ciudații care o urmăreau până și-n baie sau cu psihopații care creaseră acel website oribil, ce conținea imagini extrem de explicite cu ea și cu ceilalți participanți la joc. Când aflase de el, se prefăcuse bolnavă și rămăsese în casă o săptămână întreagă. Însă nu putea rămâne ascunsă la nesfârșit. Și nici nu putea să obțină ordine de restricție împotriva tuturor oamenilor de pe Pământ.

Începu să respire din ce în ce mai repede și mai greu, pe măsură ce tipul care se afla în spatele ei se apropia. Pașii lui sunau ritmic, măsurat. Poate că nici nu era un om. Amuzant, cum posibilitatea ca în spatele ei să se afle un urs o îngrijora mai puțin decât dacă ar fi fost urmărită de un excursionist oarecare. Sau poate că pașii nici măcar nu erau reali. Poate că totul nu era decât un vis, manipulat la fel cum îi fuseseră manipulate toate trezirile din somn pe tot parcursul jocului, ba chiar și după aceea. Îi era din ce în ce mai greu să-și dea seama ce e real și ce nu. La fel ca mesajul pe care-l găsisese într-o revistă când se furișase până la mall:

DRAGĂ ABIGAIL – JOCUL NU SE TERMINĂ DECÂT ATUNCI CÂND SPUNEM NOI CĂ SE TERMINĂ.

Cum era posibil să știe cineva că ea va vizita exact acel magazin și că va începe să răsfoiască exact acea revistă? Și, totuși,

după ce luase toate revistele din raft la rând, ca să vadă dacă toate conțineau astfel de mesaje, ajunsese într-un final să piardă acel mesaj insultător pe care îl primise, de parcă nici nu existase. Probabil că fusese furat de unul dintre numeroșii „noi” care-i urmăreau orice mișcare. Țsta era cel mai neplăcut lucru, să nu știe cum arată dușmanul, în timp ce imaginea ei era prezentă peste tot, ca un fel de afiș pervers și nociv.

Acum, pașii erau însoțiți și de un fluierat. Chiar și imaginația sa prea activă n-ar fi putut inventa un scenariu în care un animal să știe linia melodică a lui „Somewhere Over the Rainbow”*. Ochii începură să i se umezească în timp ce-și impunea să creadă că persoana din urma ei era un simplu excursionist aflat într-o dispoziție foarte veselă.

Pașii se opriră. Ea se ghemui în frunziș și mai mult, în timp ce tufișurile din apropiere începură să foșnească.

O voce joasă rosti:

— Știi că ești aici.

Simți că îi vine rău de la stomac. Se împinse și mai mult în copacul în spatele căruia se ascunsese, dorindu-și să se fi cățărât în el. În jur, cale de câțiva kilometri, nu se mai afla nimeni, iar o privire rapidă la ecranul telefonului o informă că nu avea nici semnal. Normal. În ultima vreme, telefonul ei îi spusese doar porcării.

Ramurile rododendronului între care se ascunsese se desfăcură, dând la iveală un bărbat cu chipul asemănător cu cel al unui pitbull, a cărui respirație mirosea a bacon. O, Doamne, să nu știe cum arătau chipurile celor care o hărțuiau fusese până azi o binecuvântare. Acum, imaginea din fața ei urma să joace

* Baladă interpretată de Judy Garland în *Vrăjitorul din Oz* (1939), pe versurile lui E.Y. Harburg și muzica de Harold Arlen. A câștigat premiul Oscar pentru cel mai bun cântec în 1940 (n. trad.).

un rol principal în toate coșmarurile care îi vor bântui restul vieții. Oricât de lungă ar fi fost aceasta.

Mâinile cărnoase ale bărbatului se strecurară printre ramuri, apropiindu-se și mai mult de ea.

— De ce nu ieși tu afară, dulceață? Să ne faci amândurora viața mai ușoară?

Toți mușchii i se încordară și genunchii aproape că i se înmuiară complet. Groaza care o cuprinsese începea să o depășească pe cea pe care o simțise în ultima rundă de joc, atunci când fusese nevoită să stea într-o cameră plină cu șerpi. Și când se gândea că, înainte, aia fusese cea mai mare teamă a ei.

În ciuda tremurului care-i scutura pieptul, găsi tăria să spună individului:

— Lasă-mă în pace, cretinule.

Bărbatul tresări de uimire.

— Nu-i nevoie să-ncepem să vorbim urât. Doar eu am fost cel mai înfocat susținător al tău.

Ochii i se mișcară cu repeziciune la tufele întunecoase. Nu mai avea decât o singură alegere. Lăsă rucsacul din spate să-i alunece la pământ, înainte să se avânte cu repeziciune spre tufele cu ramuri mai puține. Dar tot reuși să se zgârie destul de rău pe brațe înainte să ajungă înapoi pe cărare. Din nefericire, bărbatul bloca poteca în direcția în care se afla mașina ei, așa că singura opțiune era să o ia în sus, spre vârful împădurit al crestei.

O luă la fugă, în timp ce în urma ei se auzeau pașii grei ai bărbatului. Toate zgomotele erau acoperite de cascada din față, care o stropea cu picuri mărunți ca o ceață pe chip, în timp ce se apropia de platforma împrejmuată de un gard șubred. Singura alegere pe care o avea era să continue în josul crestei abrupte, acoperite cu bolovani îmbrăcați în mușchi alunecos.